श्रीं

॥ श्री ललितात्रिशती स्तोत्रम् ॥

ஸ்ரீ லலிதா த்ரிசதி ஸ்தோத்திரம்

(மூலமும்)

த்ரிசதீ நாமாக்களுக்கு ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாள்
அருளிச் செய்த வடமொழி பாஷ்யத்தைத் தழுவி

ஸ்ரீ பிரஹ்ம வித்யா விமர்சினீ ஸபையின்
அக்ராஸனரும் ஸ்தாபகருமாகிய

பிரஹ்மஸ்ரீ அருட்கவி ந. சுப்ரமணிய அய்யர்
அவர்களால் இயற்றப்பட்ட

"சந்திரிகை"

என்னும்

தமிழ் விருத்தியுரையும்

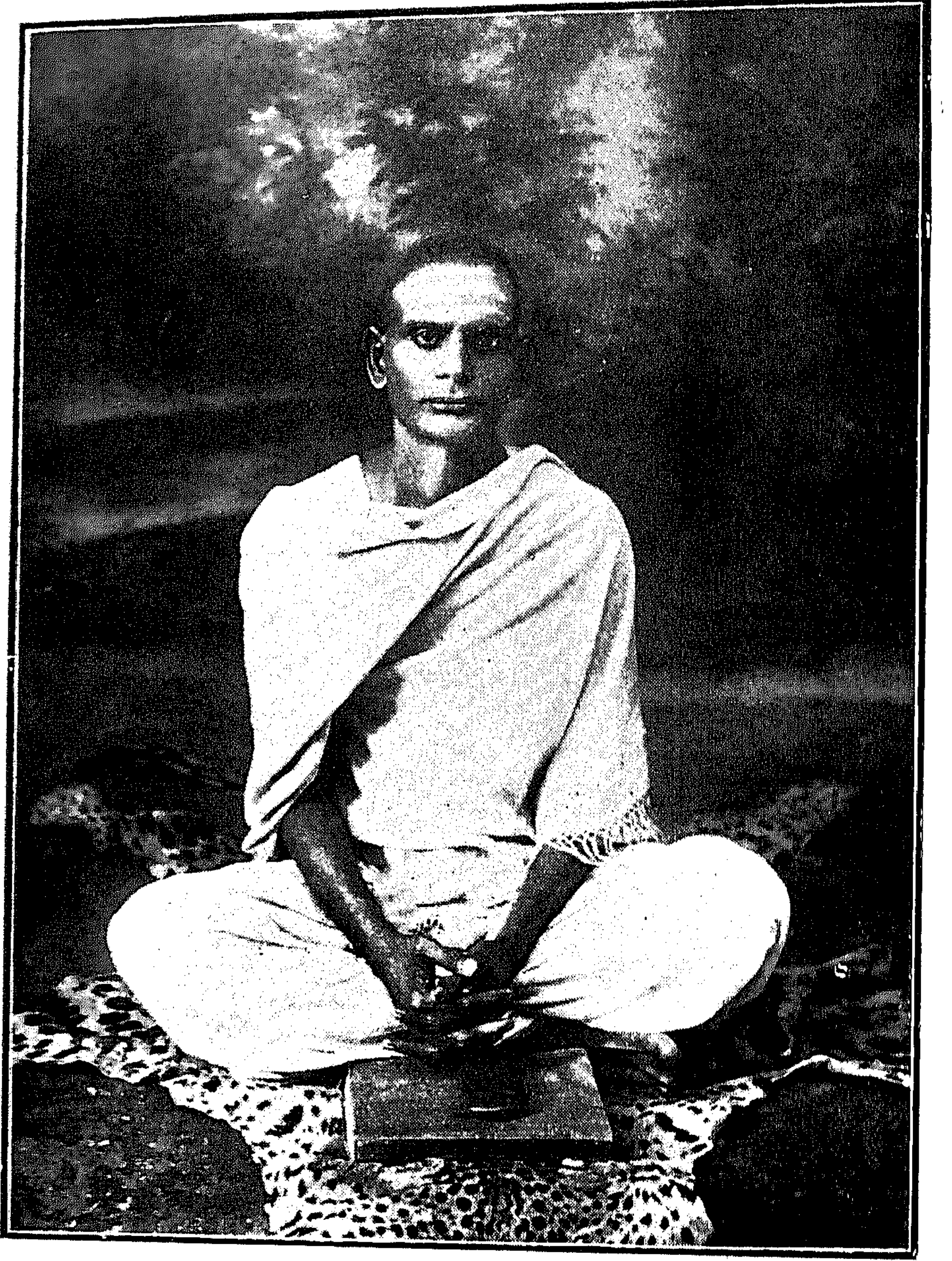
N. RAJAM & CO.,
Vepery, Madras.

1938

[RE. 1/-

Printed at
THE BHARATI VIJAYAM PRESS,
Mylapore, Madras.

பிரஹ்மஸ்ரீ ந. சுப்ரமணிய அய்யர்

முன்னுரை.

நூல் வரலாறு :—

ஸ்ரீலலிதா த்ரிஶதீ நாம ஸ்தோத்ர மென்னும் இந்நூலானது ஸ்ரீ பிரம்மாண்ட புராணம், உத்தர கண்டத்தில் ஸ்ரீ ஹயக்ரீவருக்கும் அகஸ்தியருக்கும் நடந்த ஸம்வாத வடிவ லலிதோபாக்யானத்தின் ஸ்தோத்ர கண்டத்திலுள்ளதாகும்.

லலிதோபாக்யானமானது சரித்ரகண்டம், மாஹாத்மிய கண்டம், ந்யாஸகண்டம், பூஜாகண்டம், புரஶ்சரண கண்டம், ஹோமகண்டம், ஸ்தோத்ரகண்டம், ரஹஸ்ய கண்ட மெனப் பலபிரிவுகளை யுடையதாகும்.

சரித்திரகண்டத்தில் ஸ்ரீ லலிதாதேவியின் பிராதுர்ப்பாவம், ஸ்ரீ நகர நிர்மாணம், காமேஶ்வர விவாஹம், பட்டாபிஷேகம், பண்டாஸுர வதம் முதலிய விஷயங்களும், மாஹாத்மிய கண்டத்தில், * ஸ்ரீ நகரத்தின் மஹிமை, ஸ்ரீ சக்ரப் பிரபாவம், † ஸ்ரீ வித்யா பஞ்சதஶாக்ஷரியின் சிறப்பு முதலியவையும், ந்யாஸகண்டத்தில், கணேஶ, க்ரஹ, நக்ஷத்ர,

* ஸ்ரீ பிரம்மவித்யா விமர்சினீ ஸபையாரால் வெளியிடப் பட்ட ஸ்ரீ நகரவிமர்சம் பார்க்கவும்.

† ஷை ஸபையாரால் வெளியிடப்பட்ட வரிவஸ்யாரஹஸ்யம் என்னும் நூலில் விஸ்தாரமாய் அறியலாம்.

யோகினீ, ராசி, பீட மென்னும் ஷோடா நியாஸமும், பிர பஞ்சம், புவனம், மூர்த்தி, மந்த்ரம், தேவதை, மாத்ருகை என்று கூறப்படும் மஹாஷோடா நியாஸமும், இன்னும் இதர நியாஸங்களும், பூஜா கண்டத்தில், அந்தர்யாக பஹிர் யாகக் கிரமங்களும், பூஜைக்கு வேண்டிய மற்றும் இதரமான விஷயங்களும் புரஸ்சரண கண்டத்தில், ஜபலக்ஷணம், அவஸ் தாபஞ்சகம், சூன்யஷட்கம் விஷுவத்ஸப்தகம், சக்கிரநவகம் முதலியவற்றின் பாவனையும், ஜபத்தின், விதி, மந்த்ர ஸித்தி யின் ஸ்வரூபம், ஸித்தி ஸூசகங்கள் முதலியனவும், ரஹஸ்ய கண்டத்தில் ஸ்ரீசக்கிரம், ஸ்ரீ வித்யை, பரதேவதை, குருநா தர்,* ஸாதகனை உபாஸகன் இவர்களுக்குள்ள ஐக்கியம், தத்துவ விமர்சம், பிரகாச விமர்சரூப சிவசக்திகளின் ஸாமரஸ்யம் முதலிய சிறந்த விஷயங்களும் கூறப்பட்டிருக் கின்றன. ஸ்தோத்திர கண்டத்தில் ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ர நாமமும், இன்னும் இதர ஸ்தோத்திரங்களும், த்ரிசதிநாம ஸ்தோத்திரமும் கூறப்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறிய ஸ்ரீ லலிதோபாக்கியானத்தில் எல்லாக் கண்டங்களிலுமுள்ள எல்லாவிஷயங்களையும், ஸ்தோத்திர கண்டத்திலுள்ள ஸ்தோத்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் ஸ்ரீ லோபாமுத்திரையின் பர்த்தாவாகும் அகஸ்தியர், ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணு ஸ்வரூபரான ஹயக்ரீவர்பால் மிகச் சாவதானமாய்க் கேட்டும் அகஸ்தியருக்குச் சித்தசாந்தி யுண்டாகவில்லை. இத் திரிசதீ நாம ஸ்தோத்திரத்தைச் சிரவணஞ்செய்த பின்னரே அவருக்குச் சித்த சாந்தி யுண்டாயிற்று; எனின், இத் திரி

* ஸ்ரீ பிரஹ்மவித்யா விமர்சினீ சபையாரால் வெளியிடப் பட்ட ஸ்ரீ குருதத்துவ விமர்சம் என்னும் நூலைப் பார்க்கவும்.

ஶதீ ஸ்தோத்திரத்தின் மஹிமை என்னென்று கூறலாம். இந்த ஸ்தோத்திரம் ஸ்ரீ வித்யா காதிபஞ்சதசீயின் பதினைந்து வர்ணாத்மகமாய் விளங்கி ஒவ்வொரு வர்ணத்திற்கும் இருபது இருபது நாமங்கள் வீதம் முந்நூறாக அமைந்துள்ளது.

இம் முந்நூறு நாமாக்களும் ஸ்ரீ பஞ்சதஶாக்ஷரீ மஹா வித்யையின் நாமைகதேசார்த்த ஸ்வரூபமானவையாகும். இவ்விஷயம்,

कल्याण्येकाक्षर्याविशित्री चापि ललिता च ।
इत्थं नामत्रिशतीवाच्योऽर्थस्तत्तदक्षरस्यापि ॥

என்று வரிவஸ்யா ரஹஸ்யத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ வித்யையின் மஹிமை :—ஸ்ரீ வித்யையென்பது பிரஹ்மவித்யையேயாகும். உலகத்தில் யாவருக்கும் இஷ்டமான ஸுகஸாதனத்தில் பிரவர்த்தியும், அநிஷ்டமான துக்க ஸாதனத்தில் நிவர்த்தியும், இரண்டுமல்லாதவற்றில் உபேக்ஷையும் உண்டாகின்றன வென்பது மிகப் பிரஸித்தமாம். இஷ்டமான ஸுகஸாதனப் பிரவர்த்தியிலும், ஒரு வஸ்துவை விட மற்றொரு வஸ்துவில் அதிகப் பிரியமும், வேறொரு வஸ்துவில் மற்றதைவிட இன்னும் அதிகப் பிரியமும் ஏற்படுகின்றன. இங்ஙனமுள்ள பிரிய வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் பரமப் பிரியமான வஸ்து ஆத்மாவேயாகும். **“आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति” “आत्मलाभान्न परं विद्यते”** என்பது ஶ்ருதி. தனது உண்மையான ஸ்வரூபத்தைச்சந்தேக விபரீதங்களற அறிதலே ஆத்மஜ்ஞானமென்று பெயர்; **“तरति शोकमात्मवित्”** ஆத்மாவையறிந்தவனே ஜனன மரண ஸம்ஸாரவடிவ துக்கக் கடலைக்கடக்கின்றான் என்பது ஶ்ருதி.

ஆகவே சோகநிவர்த்தி வடிவமாகும் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான ஆத்மஞானமே ப்ரஹ்மவித்யை யென்று கூறப்படும். இந்த ப்ரஹ்மவித்யை பரம், அபரம் என்னும் பேதத்தால் இரண்டு வகைப்படும். இவற்றுள் அபரப் பிரஹ்ம வித்யையானது நான்குவேதங்கள், ஆறு அங்கங்கள், தர்மஶாஸ்திரங்கள் முதலியனவாகும்; **तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः शीक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमिति ॥** என்பது ஶ்ருதி. பரப் பிரஹ்மவித்யையோ வெனின், "**अथ परा यया तदक्षरमधिगम्यते, यत्तदद्रेश्यमग्राह्यमगोत्रमवर्णमचक्षुःश्रोत्रं तदपाणिपादं नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं**" என்னும் முண்டக ஶ்ருதிப்படி நிர்க்குணமாயும், கண், காது, கால், கை, முதலிய அவயவங்களற்றதாயும், அசுத்த மனத்தால் கிரஹிக்க முடியாததாயும், ஸ்தூலக் கண்களால் காணமுடியாததாயும், வாக்கினல் நிர்த்தேசம் செய்ய முடியாததாயும், எங்கும் வியாபித்து நாசமின்றி விளங்குவதாயு முள்ள அக்ஷர ஸ்வரூபத்தை அறிவிப்பதாகும். ஆகவே கர்ம காண்டம் அபர வித்யை யென்றும், ஞானகாண்டம் பரவித்யையென்றும் கூறத்தகும்.

ஞானகாண்டமாகும் பரரூப பிரஹ்ம வித்யையும் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம பேதத்தால் இரண்டு வகைப்படும். ஸ்தூல பரப் பிரஹ்மவித்யை உபநிஷத்துக்களென்றும் ஸூக்ஷ்ம பரப் பிரஹ்ம வித்யை பிரணவ மென்றும் ஶாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஸ்தூலத்தைக் கௌணமென்றும் ஸூக்ஷ்மத்தை முக்கியமென்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

परः परतरं ब्रह्म प्रज्ञानन्दादिलक्षणम् ।
प्रकर्षेण नवं यस्मात् परं ब्रह्म स्वरूपतः ।

अपरः प्रणवः साक्षाच्छब्दरूपः सुनिर्मलः ॥
प्रकर्षेण नवत्वस्य हेतुत्वात् प्रणवः स्मृतः ।
परमप्रणवप्राप्तिहेतुत्वात् प्रणवोऽथवा ॥

என்று ஸூத ஸம்ஹிதையில் கூறப்பட்டுள்ளதை யறியவும்.

ஸத்தாயும், ஏகமாயும், அத்விதீயமாயும், வியாபகமாயும், ஆநந்தகனமாயுமுள்ள ஆத்ம ஸ்வரூபமானது எப்பொழுதும் அதாவது அக்ஞான தசையிலும், ஞானதசையிலும் யாதொரு மாறுபாடுமின்றி ஒரே விதமாக விளங்குகின்றது. இங்ஙனம் நிர்விகார ஸ்வபாவ ஆத்மரூபப் பிரஹ்மத்தின் அநேகத்துவ, விகாரித்துவ, பரிச்சின்னத்துவாதிகளைக் கற்பிப்பது அக்ஞானமேயாகும். இதனால்தான் ஆநந்த வடிவ தன் ஸ்வபாவ நிலையை மறந்து, தான் ஜீவனென்றும், அதனால் சுபாசுப கர்மங்களுக்குக் கர்த்தாவென்றும், அதனால் ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கும் போக்தா வென்றும், அஸ்வதந்திரனென்றும் நினைத்துக்கொண்டு ஜனனமரண ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கி ஒவ்வொரு ஜீவனும் வருந்துகின்றான். இத்துன்பத்தினின்றும் நீங்குவதற்குப் பிரஹ்மாபின்ன ஆத்மஞானமே வேண்டும். மற்றெதுவும் ஸம்ஸார சோகத்தை நிவர்த்திசெய்யாது. ஆதலின் கூடஸ்தரூப ஆத்மாவே நிர்விகாரப் பிரஹ்மமென்று ஸந்தேஹ விபரீதங்களற நிச்சயிப்பதே முக்கிய-அல்லது ஸூக்ஷ்ம பரவித்யையாம். இது பிரணவவடிவம் என்று முன் கூறப்பட்டுள்ளது.

अनेन जीवेन आत्मनानुप्रविश्येत्यादिना, स एव जीवो भूत्वा, कोऽयमात्मेति वयमुपास्महे ? कतरस्स आत्मेत्यादि विचारतः तदात्मानमेवावेदहं ब्रह्मास्मीति तस्मात् तत्सर्वं अभवत्, इत्यादि श्रुत्युक्तरीत्या नित्यशुद्धबुद्धमुक्तसत्यपरमानन्दाद्वयब्रह्मैवाहमस्मीति स्वयमेव स्वात्मानं वेत्तीति

ब्रह्मविद्येति गद्यत इति ; तत्प्रतिपादकोपनिषदपि ब्रह्म वेदयतीति गौण्या वृत्त्या ब्रह्मविद्येत्युच्यते ॥ என்னும் த்ரிபுரோபநிஷத்தின் ராமாநந்தரின் பாஷ்யப்படி, உபநிஷத்துக்கள் கௌணப் பிரஹ்ம வித்யை யென்று ஸித்திக்கின்றது.

முக்கிய பரவித்யையாகும் பிரணவமானது ஜீவப் பிரஹ்மைக்கிய வடிவ பிரதிபாத்ய ஸ்வரூபமாய் இருக்கின்றது. "ஸோஹம்" என்பது "அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி" என்னும் மஹாவாக்கியத்தின் ஸாரமாகும். "ஸோ" என்னும் அக்ஷரம் ஸகார ஓகாரங்களின் சேர்க்கையாலும் "ஹம்" என்பது ஹகார அநுஸ்வாரங்களின் சேர்க்கையாலும் ஏற்பட்டவையாகும்.

ஸ: + அஹம் = ஸோஹம். இதற்கு "மிகப் பிரஸித்தமான ஜகத்காரண பரமாத்மாவே நானாக இருக்கின்றேன்" என்பது பொருளாகும். "ஸோ" என்னும் அக்ஷரத்திலுள்ள மெய்யெழுத்தாகிய ஸகாரத்தை விட்டு, ஓ வென்னும் உயிரெழுத்தையும், ஹம் என்பதிலுள்ள மெய்யெழுத்தாகிய ஹகாரத்தை விட்டு அநுஸ்வாரமாகிய பிந்துவையும் எடுத்துக் கொண்டு அவற்றை யொன்று சேர்க்கின் (ஓ + ○ =) ஓம் என்று ஆகின்றது.

ஸ: என்னும் பதத்தின் வாச்யமாகிய ஜகத்காரண பரமாத்மாவின் உபாதியாகும் மாயையை விட்டு விட்டு எஞ்சிய அதிஷ்டான சேதனத்திற்கும், அஹம் என்னும் பதத்தின் வாச்யமாகிய ஜீவனது உபாதியாகிய அவித்யையை விட்டு விட்டு அதிஷ்டான சேதன கூடஸ்த ஆத்மாவிற்கும் ஐக்கியம் உண்டாகின்றது. இது விட்டு விடாத

जहदजहद् லக்ஷணையாகும். "பிரக்ஞானம் பிரஹ்ம, அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, தத்துவமஸி, அயமாத்மா பிரஹ்ம" என்னும் மஹா வாக்கியங்களைப் போலவே, பிரணவமும், ஜீவப் பிரஹ்மைக்கியத்தை யுணர்த்தும் பிரபாவமுடையதாதலின் அது முக்கிய பரவித்யையாயிருக்கின்றது. ஆதலின் பிரணவம் பிரஹ்ம வித்யாப் பிரதிபாத்யமாம்; பிரஹ்ம வித்யாப் பிரதிபாத்யமே பிரஹ்ம வித்யையென்பது பரம ஸித்தாந்தமாகும். ब्रह्मविद्यैव श्रीविद्येति प्रतिपादितं श्रीविद्यारत्नभाष्ये भगवत्पादैः ॥ शॄ हिंसायामिति शृणाति हिनस्ति ब्रह्माहमस्मीति अखण्डाकारवृत्तिफलकारूढं सत्कार्यकारणात्मकं लोकप्रपञ्चं स्वतावन्मात्रतया प्रविलापयतीति "श्रीः" प्रत्यक्चितिः परमात्मा स एव विद्यादशायां विचारतः ब्रह्मात्मभावं वेत्ति। कः परमात्मा ? को जीवः ? किमिदं जगत् ? कथं बन्धः ? कथं मोक्षः इति विचारः—स एव जीवो भूत्वा ज्ञातब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मभावरूपं वेत्ति स्वयमेव नित्यशुद्धबुद्धस्वभावब्रह्मैवाहमस्मीति, कण्ठगतचामीकरवल्लभत इति, श्रीश्चासौ विद्या चेति श्रीविद्येत्युच्यते; तत्प्रतिपादिका विद्यापि, श्रियं प्रत्यक्चिन्मात्रं परमात्मानं वेदयति विचारं कारयति, ज्ञापयति, लालयतीति गौण्या वृत्त्या श्रीविद्येत्युच्यते ॥ अत्र श्रीविद्यायाः परब्रह्मत्वं विद्यात्वं युक्तं, सा ब्रह्मविद्या सैव देवता सा श्रीविद्येति वक्तुर्वेदस्यायमभिप्रायः ॥ த்ரிபுரோபநிஷத் ராமாநந்த பாஷ்யம்.

என்னும் பிரமாணங்களால் பிரஹ்மவித்யையே ஸ்ரீவித்யையாகும் என்பது ஏற்பட்டது.

பிரணவத்திற்கு எங்ஙனம் பிரஹ்ம வித்யாத்துவம், ஸ்ருதி முதலிய பிரமாணங்களில் மிகப் பிரஸித்தமோ, அங்ஙனமே ஈங்காரத்திற்கும் பிரஹ்ம வித்யாத்துவம், ஸ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம், புராணம், ஆகமம், ஸூத்ரங்கள் முதலியவற்றில் மிகப் பிரஸித்தமாம்.

ஈங்காரமே ஸ்ரீவித்யை யென்பது பரம ஸித்தாந்தமாம். तां पद्मिनीमीं शरणमहं प्रपद्ये-यः प्राणाति य ईंॅश्रुणोति-यदीॅंश्रुणोत्यलकॅं-श्रुणोति-य ईं चकार न सो अस्य वेद-स ईं-पाहि यजजी तरलः ॥ என்னும் ஶ்ருதிப் பிரமாணங்களால் ஈங்காரமே ஸ்ரீவித்யை யாமென்று ஸித்திக்கின்றது. இந்த ஈங்காரம் மூன்று பிந்துக்களின் ஸமஷ்டி வடிவம். ஆதலின் இது காமகலை யென்று கூறப்படும். இதன் மஹிமை அபாரமானது. வேதத்தில் இந்த வித்தையை வெகு ரஹஸ்யமாயும் கூடமாயும் கூறப்பட்டுள்ளது.

महामन्त्रराजान्तबीजं पराख्यं स्वतो न्यस्तबिन्दु स्वयं न्यस्तहार्दम् ।
भवद्वक्त्रवक्षोजगुह्याभिधानं स्वरूपं सकृद्भावयेत्स त्वमेव ॥

என்று ஸ்ரீபகவத் பாதாள் தேவி புஜங்க ஸ்தோத்திரத்தில் கூறியுள்ளார். "कामो योनिः कमला वज्रपाणिः" என்றும், "यदीॅं श्रुणोत्यलकॅंश्रुणोति" என்றும் கூறப்பட்டிருப்பது அறியத் தக்கது.

மேலும், ஸர்வாநர்த்த நிவர்த்தி பரமாநந்த பிராப்திரூப மோக்ஷத்தைக் கோரும் ஒவ்வொரு முமுக்ஷுவும் தன் கோரிக்கை ஸபலமாகும் பொருட்டு ஸ்ரீவித்யையை உபாஸித்தல் அத்தியாவஶ்யமாகுமென்று ஸ்ரீதத்தாத்ரேய ஸம்ஹிதை, 4வது அத்தியாயம்,

एकेन जन्मना मुक्तिं पुमानिच्छेद्यदि प्रिये ।
चिद्ब्रह्मविद्यादातारं परमाचार्यमाश्रयेत् ॥
अकृत्रिमार्थपदवी विद्येयं मम सुन्दरी ।
एकोच्चारणमात्रेण वाजिमेधस्य कोटयः ॥
भूप्रादक्षिण्यकोटिश्च सिद्धमेतद्भवेच्छिवे ।
चिद्विद्यया समा विद्या नास्ति ब्रह्माण्डगोळके ॥

मोक्षैकहेतुविद्या च श्रीविद्या नात्र संशयः ।

என்பனவற்றாலும், 62-வது அத்தியாயம்,

वाञ्छन्ति जन्म मानुष्यं भुवि देवाः सवासवाः ।
चिद्विद्यायाः परोपास्तौ यतो नान्योऽधिकारभाक् ॥
चिद्विद्यामखिलार्थानां प्रदात्रीमागमेश्वरीम् ।
विहाय प्रजपन्मन्त्रं परं किं न भवेत्पशुः ॥
जीवार्थपाशविच्छित्त्यै मन्त्रोऽयं हेतुरुच्यते ।
अतः साक्षात्पशुपतिः स्मरणादस्य जायते ॥
मानुष्यं जन्म लब्ध्वापि भुवि ब्रह्मादिदुर्लभम् ।
नोपास्ते श्रीश्रियो विद्यां यस्ततोऽन्यः क आत्महा ॥

என்பனவற்றாலும் ஏற்படுகின்றது.

இதன் பொருளாவது:—ஒரு ஜன்மத்திலேயே முக்தியையடைய விச்சிக்கும் புருஷன், ஸ்ரீப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கும் பரமாசார்யனை ஆச்ரயித்து ஸ்ரீவித்யையைக் க்ரஹித்தல் வேண்டும். இது பரம புருஷார்த்தரூப மோக்ஷத்தைத் தரவல்லது. இதை யொருதரம் உச்சரித்த மாத்திரத்திலேயே கோடி அச்வமேதங்களும் கோடி பூப்ரதக்ஷிணங்களும் செய்த பலன் ஸித்திக்கின்றது. ஸ்ரீவித்யைக்குச் சமமான வித்யை இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்திலேயே கிடையாது. எல்லாவற்றையுந்தரும் ஸ்ரீவித்யையை விட்டு இதர மந்த்ரங்களை உபாஸிப்பவர்களைத்தவிற வேறு யார் பசுக்களாவார்கள்? பெறுதற்கரிய இந்த மநுஷ்ய ஜன்மத்தைப் பெற்றும் பரதேவதையை ஸ்ரீவித்யையால் எவன் உபாஸிக்கவில்லையோ அவனைவிட ஆத்மஹத்தி செய்தவன் வேறு யாரிருக்கின்றனர்? என்பதாகும். அன்றியும்,

अतः संसारनाशाय साक्षिणीमात्मरूपिणीम् ।
आराधयेत्परां शक्तिं प्रपञ्चोल्लासवर्जिताम् ॥
उपासते ये परमां सर्वलोकैकमातरम् ।
तेऽभीष्टं सकलं यान्ति विद्यां मुक्तिप्रदायिनीम् ॥

என்று ஸூத ஸம்ஹிதையிலும் கூறப் பட்டிருப்பது அறியத் தக்கது. இதனால் ஸ்ரீவித்யையே மோக்ஷத்திற்கு நேர் ஸாதனமா மென்று ஸித்திக்கின்றதல்லவா? இவ்வர்த்தத் தையே ஜகத்குரு சங்கர பகவத்பாதாள் தாமியற்றிய ஸ்ரீதேவீ வேதபாதஸ்தவத்தில்,

त्रिकलाढ्यां त्रिहृल्लेखां द्विहसस्वरभूषिताम् ।
यो जपत्यम्ब ते विद्यां सोऽक्षरः परमः स्वराट् ॥
अविज्ञाय परां शक्तिं स्वात्मभूतां महेश्वरीम् ।
अहो पतन्ति निरयेष्वेके चात्महनो जनाः ॥

பஞ்சதசீ மஹாவித்யையைச் சற்குரு மூலமாய்க் கிரஹித்து ஜபிப்பவன் அவிநாசியான பிரஹ்மமே யாகின்றான். தனது ஆத்மரூப பரதேவதையை அறியாமல் நரகத்தில் விழுந்து ஆத்மஹத்தியைச் செய்தவனாகின்றனன் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியிருப்பது இங்கு கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

நிர்க்குணப் பிரஹ்மஸித்திக்கு ஸ்ரீவித்யை மிகவும் உத்தமமான ஸாதனமாகும். ஸ்ரீவித்யா பஞ்சதசியின் அர்த்தத்தை யுணர்ந்து உபாஸிப்பது அத்தியாவசியமாகும். பஞ்சதசியின், பாவார்த்தம், ஸம்ப்ரதாயார்த்தம், தத்வார்த் தம், மஹாவாக்கியார்த்தம் முதலிய பதினைந்து விதமான அர்த்தங்களும் "ஸ்ரீவரிவஸ்யா ரஹஸ்யம்" என்னும் சிறந்த கிரந்தத்தில் விஸ்தாரமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

(இந்நூல் வியாக்கியானத்தோடு தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, சென்னை ஸ்ரீ பிரஹ்மவித்யா விமர்சினீ ஸபையாரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது ; அதைவாங்கி வாசித்தறியவும்.)

ஸ்ரீவித்யை யென்னும் பெயர் பாலை, பஞ்சதசீ, ஷோடசீ மந்த்ரங்களுக்கும், புவனேஸ்வரி, நவாக்ஷரீ முதலியவற்றிற்கும் பொருந்தும். பஞ்சதசீவித்யை, காதி யென்றும் ஹாதி யென்றும் ஸாதி யென்றும் முக்கியமாய்க் கூறப்படுவதோடு, மநு, சந்திரன், குபேரன், லோபாமுத்திரை, மன்மதன், அகஸ்தியர், அக்கினி, ஸூர்யன், இந்திரன், ஸ்கந்தன், சிவன், துர்வாஸஸ் ஆகிய பன்னிரண்டு பேர்களாலும் உபாஸிக்கப் பட்டுள்ள தென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறும். இவற்றுள் மன்மதவித்யை காதி வித்யையென்றும், சந்திரன் உபாஸித்தது ஸாதிவித்யையென்றும், லோபாமுத்திரை அகஸ்தியர், துர்வாஸஸ் இவர்கள் உபாஸித்தது ஹாதி வித்யை யென்றும் ஏற்படுகின்றன. இவ்வெல்லா வித்தைகளிலும் காதி வித்யையே சிறந்ததாகும்.

காதி வித்யையின் சிறப்பு :

श्रीविद्यैव तु मन्त्राणां तत्र कादिर्यथा परा :—"எங்ஙனம் ஸ்ரீ வித்யை மந்த்ரங்களுக்கெல்லாம் சிறந்ததோ, அதிலும் காதி வித்யை மேலானதோ" என்னும் பிரமாணத்தாலும், ஸ்ரீ மஹா ஷோடசீ வித்யையானது காதி வித்யையினின்றும் ஏற்படுவதாலும், "**चत्वार ईं बिभ्रति क्षेमयन्तः**" என்னும் ஸ்ருதியின்படி நான்கு ஈகாரங்களுள்ள வித்யையே க்ஷேம வடிவ மோக்ஷத்தைத்தருகின்றது என்பதாலும், "**तामीकाराक्षरोद्धारां सारात्सारां परात्पराम्**" என்றும் "**यदेकादशमाधारं बीजं कोणत्रयोद्भवम्**" என்று முள்ளவாமகேஶ்வர தந்த்ர வசனங்களாலும் நிரூபிக்